

at summe om hende som en Myg, naar hun i sine søvnløse Nætter laa med Haanden under Nakken og fantaserede ... ikke længer om, hvordan Fremtiden skulde blive, men om, hvordan den kunde være bleven, dersom ... ja, dersom hun selv og saa meget andet i denne fortvivlede Verden havde været anderledes!

Hun klædte sig langsomt af og gik i Seng. Men trods det Pulver, hun forinden havde taget, kunde hun ikke falde i Søvn. Hendes Nerver var i en dirrende Uro. Hun maatte hvert Øjeblik vende Hovedpuden for at køle Kinderne. Men det var tilsidst lige saa meget Karsten From som Torben Dihmer, der holdt hende vaagen. Hvad vilde han hende? Hvad var hans Hensigt med denne fornyede Efterstræbelse? Bildte han sig ind at kunne gøre Indtryk paa hende, fordi saa mange andre Damer fandt ham uimodstaaelig i al hans Naragtighed? — Men det var hende forresten ganske ligegyldigt! Hun vilde nu sige lige ud til John, at hun for Fremtiden frabad sig Hr. Froms Selskab. De maatte saa begge to mene derom, hvad de vilde. — —

Inde i Dagligstuen slog Uret Tre.

VI.

Karsten Froms tidligste Erindringer knyttede sig til en Fjerdosal i en af Vesterbros fattigste Sidegader. Her boede for en Del Aar tilbage en Familje, som det var gaaet tilagters for, saa den tilsidst var havnet her i det københavnske *Whitechapel*.